

A man in a dark grey military uniform and a fur hat is looking off to the side with a serious expression. He is holding a vintage military radio. Above him is a sign with Cyrillic text. The background shows a wooden structure and a blurred outdoor setting.

Я, ПАШЕТ
І АРМІЯ

Кузьма
Скрябін

Я, Паштет і Армія Скрябін
Кузьма Тролейбус їхав по ранковому
Петрозаводську, і водій відчував себе
господарем всього безлюдного і
сонного міста. Абсолютно пусті
вулиці, ковтали його рогату машину і
несли її в невідоме, як несе по
трубах какашку, і та поняття не має –
де в кінці кінців винирне. Шофер
курив першу ранкову сигаретку, від
якої чуть не стругнув на ямці на руль
, дивився на світ через широкий
«телевізор» вікна, і уявляв себе
Христофором Колумбом, який
пронизає океанські простори в надії
відкрити ще одну Америку. Я сидів на

холодній сідущці, бо нічия дупа не встигла її до мене розігріти. Тролейбус віз шофера кудась в незнане, а мене, сука, – в воєнкомат. Я завжди знав, що маю везуху на аномальні явища, і попав у число щасливих людей, яких загребли в армію прямо з інституту. Водій так задумався над своїм відповідальним ділом – відкрити для людства новий кавалок суші з незаселеними територіями, що забув зупинитися на зупинці і я прочалапав по холодному мокрому асфальті лишній кілометр. Потім я буду вдячний йому за цей останній кілометр ВОЛІ. Але тепер я плівся по вулиці, таскаючи величезну сумку,

напхану всяким непотрібним
мотлохом, який поклали мені мама з
татком, віддаючи сина напрокат
державі на два роки за сім рублів на
місяць. Вони боялися більше , ніж я.
В Афганістані йшла війна, і ніхто не
знав – куди нас повезуть. Мене ж в
даний момент гризла тільки
проблема холоду. Я ненавиджу холод.
Але знаю чувачка, який його любить.
Це – Хасан, довбограй, який жив і
вчився зі мною на першому курсі
універа. Татарин, за національністю, і
придурок по гороскопу, він витворяв
нелогічні і антиморальні поступки.
Повертаючись з блядок – він
запізнився в гуртожиток, і заставив
двох бомжів, які спали на вокзалі ,

принести звідкись довжелезну металічну драбину, приставити її до підвіконника на четвертому поверсі і заліз по ній в кімнату, як гієна, яка по гілці дерева лізе хавати коалу, якому, в свою чергу просто впадлу від неї втікати, заставивши мене голого відкрити настіж вікно і повіддирати клейкі смужки, які ми довго і нудно ліпили, щоби на вулицю не втікало тепло. На наступний день бригада пожежників, які знайшли свою пропавшу драбину в кількості восьми чоловік не могла її підняти. Сам Хасан зачудовано дивився на них з вікна нашої кімнати і струшував попіл в склянку з чаєм, у якій, чомусь, плавали мої дві шкарпетки.

Я вперся в ворота воєнкомату і останній раз в джінсах, глянув на світ за своїми плечима. Боже, який він красивий. Ти починаєш доганяти багато елементарних речей тільки в армії. І для того треба туди потрапити, щоб цінувати то, на що ми не звертаємо увагу. Наприклад – повагу. З першого дня армії – ти дорівнюєш нулю, і від нього починаєш піднімати свою ціну в очах оточуючих тебе персонажів. - Прізвисько, бля-на. Ко мнє бєггом марш!- почув я команду, яка була виголошена голосом людини, що попала під гружену бетономішалку. - Я, што лі?- знизав я плечима і подивився на курдуплика – прапорщика, який був в армії довше,

ніж існувала сама армія. Його вуса ,
пожовтілі від тони нікотину, яку
перемололи його знедолені легені,
смерділи на квартал навколо, і
їжачилися при кожному його слові.
Мене стошнило від думки, що прапор
мусить облизувати ту жовту волосню
кожен день. І кидало в холодний піт
при одній думці, яка флора і фауна
може в них мешкати. - Што лі – у
тьоті Олі! Ти , ти, засранец, ка мнє,
беггам!- знову верескнув він і мені не
залишалося нічого іншого, як
підскоком пораненої гарпуном в
сраку антилопи погнати до нього. -
Брасай сумку, нах, і пашол убіраць
лістья , понял , нах?- то було моє
перше бойове завдання. Захист

Батьківщини треба було почати з граблями в руках. Я покрутив було головою в пошуках місця, куда кинути свої речі, але дістав від прапора підзатильник, і був би заробив ще сочний копняк під сраку, якби не спортивне волейбольне минуле. Крутнувши попою, як моделька на подіумі, я вивернувся з-під блискучої подачі, гідної старіка Бехкема, кинув торбу де - попало, і погнав за інструментом. - Вот так, нах! - почув я задоволене резюме за спиною. За будинком воєнкомата стояла стара стодола, в якій сидів зашмуляний старшина-сверхсрочник, і ліниво спостерігав за тим, як облізлий пес пробує зловити зубами

свій хвіст, наярюючи круги . - Мене паслалі лістя убірать, - звернувся я до нього, перериваючи фільм, який він дивився. - А я прі чьом? Убірай, нах,- видно було, що старшина косить під прапора і повторює його спосіб спілкування. - Так, граблі дайте,- попросив я. - С граблями каждый смагьот, а ти так папробуй,- сказав він і заржав жовтозубою либою здохлої нутрії. - Пішов до сраки, - з привітною посмішкою сказав я в надії, що старшина не врубається. - Посрать –то сході , конечно!- не відводячи погляду від собаки побажав він мені. Я закарбував перше армійське правило. Накази можна не виконувати, якщо грамотно

від них здригнути. Я зайшов за кут будинку, де від прапорщика ничкувалися ще з десять побритих на сіній туман пацанів . Один, тіпа, бивалий, розказував їм на ходу придумані ним самим історії. - І майор кароче, бєрьот єво за рага, і хєрачіт кулаком па балде. - А тот чьо?- з відкритим, від страху і подиву, ротом, спитався довгий, худезний кореш з прищатим , як у жаби , лицем. - А тот ржот, кароче, і майора па яйцам кааак засандаліт! Майор падаєт на калєні, а Сєрьога, єво Сєрьога звалі – фуражку снял і в кусти – фігась. - Вотт дайотт, - вклинився в розмову ше один , з естонським акцентом. видно

карел, бо з абсолютно білими бровами. - Да, я атвечяю, а тут патруль падбегаєт, і етава Серьогу за руки хватать. А он ім – казли, паламайтесь, а не то я вас паламаю. І начінаєт раскручівать, как Дон Кіхотов . А ані на руках павіслі, атпустіть баятса. Он падашол і аб столб іх каааак долбаньот – ета цирк, я атвечяю. - Так а де он сейчас – та?- знов відкрив рот жабо-мордий чахлик. - В дезбат упьорлі, лет на десять,- закурюючи сказав бивалий тоном, ніби йому прийшла повістка в ГУЛАГ,-но он абещал, што всех найдьот і убйот нах бя. Всех да аднаво. Майор до сіх пор пісклява разгаваріваєт. Відна маракаси вааобще

нахрен патерял. Я підсів до них, витягнув сигаретку, і всі, як по команді простягнули руки : - Закурім, браток? - озвучив загальне бажання бивалий. - Курі , народ, - простягнув я їм пачку і поняв правило друге: якщо хочеш купляти блок на день – махай сигаретами у всіх на виду. Моя пачка швиденько схудла і жабо-мордий витягнув останню: - Последнюю не берут,- розстроєно сказав він, і Я віддав йому свій бичок, який він жадно смоктанув і скурив разом з фільтром. - Тебя куда . брат? - спитав бивалий. - Не знаю, а вас? - Я в Афган хачу, прасітса буду, - гордо сказав він і у всіх почали потіти долоні, і лица

витагнулися, як у коня, який замість
вівса – хапанув жменю скловати. -
Распределять после абєда абєщали,-
сказав карєл. - Ти аткуда знаєш? –
спитав жабо-мордий. - Да, слишал,
тут капітан адін
гаваріл,нах,дєсантнік вродє. - Хєр он
а нє дєсантнік, ти личкі відєл? –
прєзирливо обрубав бивалий. - Нє, нє
відєл. А чьо? - Да он стройбат ,
йоптіть. Лопата – друг салдата,-
насмішливо крикнув він і чвиркнув
слюною через зуби , попадаючи собі
на штани. - А мєня в артїлерію
запісали – уєжжаєм чєрєз два часа,-
виступив щє один пацанчик, з дуже
клапатими вухами. - Да, у тя уши
артїлерійскіє,- вставив бивалий,

прям Суворов, нах! - Ги-ги , - весь народ заржав , крім, звичайно, клаповухого. - А я на трі года залетел, пацани,- обізвався гарно складений хлопчина десь із-під Кемі,- в морфлот записалі. - Не хер би́ла на турніке вісєть, ані тудя всіх здорових гребут, - заявив бивалий, і всі закивали головами. Мені імпонував той факт, що я не довисівся на турніку до пригодності в морську піхоту, але десь в душі шкодував, що не буду бачити моря ще, як мінімум два роки. Так ми просиділи з годинку і раптом завив, розколюючи повітря, і шось вни́зу живота, звук сирени. Вона сповіщала про початок торгів.Тобто офіцери, які приїхали за

новобранцями мали вибирати собі поповнення. Вся компанія підвелася на ноги, а бивалий, ще раз чвиркнувши , сказав: - Ну, чьо , браткі, может услишите , кагда, пра Шестапалава, Андрюху. Так ет – я! Всі відправилися в сторону будинку воєнкомату. На вулиці була противна карельська весна. Вона , взагалі , там дуже коротка. Зима переходить відразу в літо, майже без проміжного періоду. Нам дали , майже, екстерном здати сесію і тепер пів-медичного факультету торчало в воєнкоматі в очікуванні своєї подальшої долі. Я знайшов очима своїх пацанів з курсу і підгріб до них. Хасан був в колі хлопців і шось їм розказував: -

Прівет Андрюш, - а я праспав, прікінь?- звернувся він, побачивши мене. - Буде дивно, якщо вони з твоїм діагнозом тебе до дому не відпустять,- привітав я товариша . - Носовая перегородка, штолі?- наївно спитав він. - Мозговая перегородка,- уточнив я. Всі стояли , нервово покусуючи губи, і перебираючи пальцями свої замерзлі шаріки, вміло орудуючи руками в кишенях штанів. - Міхайлов Степан Степанич,- рванув голосом тишу воєнний дядько з суворою репою,- Курск артілерія,- оголосив він його призначення. - Хуйналайнєн Тойво Айвовіч – Архангєльск связь. - Я – Куйналяйнєн,- поправився британець

карел. - Адін хрен, - Архангельск ,
св'язь,- відрізав дядя воєнний. -
Хамідулін Хасан Абайдилович,- через
якусь секунду закричав він в юрбу
принишклих бритоголових пацанів. -
Абалдуєвіч, йопті нах! Хасана
випхали в плечі на середину,
потрісканого від пережитих бід,
воєнкоматівського плацу. Він
шморгнув плоским, як пательня
носом, і сказав: - Я папрасів би не
каверкать імя маєво папи! - Малчать,
нах!ШМАС , Вишній Валацьок,-
зарубав його амбітні прояви красний
камандір.ШМАС – означав школу
молодих авіаційних
спеціалістів.Чому вони молоді – було
зрозумілим, але чому авіаційні –

ніхто за два роки так і не розібрався, бо зі ста випускників – 99 - літака до дембеля так і не бачили. - Шестапалав Андрей Мамонович, - покликав воєнком після того, як Хасана з виглядом рабині Ізаури поставили на протилежний край плаца, у групку, що формувалася на від'їзд до учебки. - Я, - гордо вискочивши вперед на три кроки закричав бивалий, і виперши грудак вперед, майже не роздавив ним офіцера. - Стройбат, Воркута, - почув він своє призначення. - Ви чьо, таваріщ командір, я же в Афган прасілся! - Лапату на плечьо і марш! Разговорчікі, нах! Весь плац заржав диким істеричним сміхом. Весь

імідж бивалого, зароблений тяжким шляхом пропаганди містичних армійських тріллерів, розсипався за секунду. Бідний бивалий з видом розстріляного декабриста пішов в сторону групки воєнних строїтелєй, проїгнорувавши свої тельбухи, які залишилися лежати на холодному плацу . - Кузьменка Андрєй Віктаричь,- розрубав тишу вокал того ж оратора . - Я!- відізвався я і подумав, чи добре я зробив, що сїв зранку на той тролєйбус. Маса моїх колегів пісяли і какали під себе в лікарнях, і успішно відмазувалася від священного обов'язку. Пісяти під себе я вмів, але давно, бо останній раз робив то ще в садіку. А вчитися

наново не хотів, бо , кажуть, можна привикнути, і тому з легкістю сам договорився із собою, і зробив крок уперед. - ШМАС – Вишній Валачьок,- гаркнув командор, і я потеліпався в бік тієї ж групки, де був Хасан. Нас було чоловік з тридцять, двадцять, з яких, становили мої однокурсники. Своя кантора – то все легше, ніж чужі.Хасан відразу почувся у своїй тарілці, і заступив у роль бивалого в колі тих, що його не знали. - Ребят, я вам скажу , павезво нам,- почав він свою нескінченну пєснь татарського кочового бандуриста.- І с павашутам папвигаем,- не виговорюючи “Л” і “Р” – він видавався напрочуд

покладистим,- і в іствебітелях
палетаєм. Може даже на авіаносец
пападьом!Мой папа васказивав, што
вучших із ШМАСА забівають в
десантуву. - Хасан, тебе разве што
чучалом пасадыт на карабле, чтоб
американци баялісь!-з-за хасанової
спини з’явився Льоша Давидов, який
вчився з нами на курсі .Довжелезний
ленінградський козак, з побритою
головою, він виглядає, як згорівший
сірничок , одягнутий в спортивну
форму. - Льоша , я веде магу
абідеца, і дає тебе па мовде!-
ображено відповів Хасан і закусивши
нижню губу , став подібний на бобра.
- Пвідувашний, - продовжував
полемізувати татарський друг,-

пасмотвім, как із тебе сєвжанти дувь тваю павибівають. Всіх новобранців розвели по окремих казармах для очікування своєї відправки. Ми попали в великий обшарпаний зал, з двохярусними нарами під стінами. - Во. бля, не думал, шо в зонє спать буду,- озвався голос з толпи, яка ввалилася всередину і нагадувала скоріше полонених німців, ніж бравих підтягнутих вояків радянської армії.яких щонеділі показували в програмі”Служу Савецкаму Саюзу”. Нарі в ширину мали метрів з десять. На них з успіхом можна б було знімати порно-шедеври , але тут були присутні виключно мужчини, в той час жанр хлопці з хлопцями не набув

ще потрібного апофеозу. тому інакшого застосування, як просто валятися на них – ніхто не винайшов. Конструктор нарів видумав їх так, що довше десяти хвилин ти лежати на них не міг з причини болі в спині і втрати тактильної чутливості на нижніх кінцівках. Руки також починали відніматися десь на п'ятнадцятій хвилині відпочинку. Ти вже готовий був видати державну таємницю, але так як сам її не знав – цілеспрямованіше було самому з них встати і більше не мучитися. Тут же хтось інший займав вакантну посаду на нарах і через пару хвилин злізав з численими пролежнями і паралізованими ногами вниз - в

пошуках – яку - таку херню ще би поваляти. Армія починалася з завидною швидкістю розгортання подій. До кінця дня я зробив АЖ !дві справи – уникнув прибирання листя і повалявся на нарах. Зараз я стояв на порозі виконання третьої, стоячи в довжелезній черзі в одну-єдину туалетну кабінку, де можна було скинути назбиране за останню добу на волі. Пісуарів була величезна маса, а от сидячий апарат – чомусь – тільки один. Хлопці стояли в вимушених позах, гамуючи сили природи, які рвалися назовні. Хтось присів таким чином, щоби п’ятка виконувала роль заглушки злочасного отвору, з якого

розплавлена магма щосекунди могла ринути під штани. Хтось притиснувся до дверей, дверна ручка яких, також в деякій мірі допомагала вирішити цю проблему. З кабінки долітали звуки камчатських гейзерів, виштовхуючих гарячий шоколад з недрів землі, сніжних альпійських лавин, змітаючих все живе на своєму шляху і просто звуки гамняшки, яка булькаючи - пірнає у воду. Романтичний настрій підтримувався ще й відповідними запахами, які заповнили вщент забитий людьми коридор, і прилягаючі до нього приміщення. Кожен з присутніх нещасних в черзі навіть не збирався, хоча б на секунду

її покинути, бо в протилежному випадку ти мусів, повертаючись з перекуру, знову замикати довжелезний людський ланцюг. Мій власний шланг також тріскався від розпираючих його мас повидла, яке зібралось там від часів правління Карла XII. Ніколи в житті я так гостро не відчував важливість цієї проблеми, як зараз, у воєнкоматівському толчку. - Ребята, еслі ви мєня не прাপустіте, я абасрусь сам і вас абасру!- закричав якийсь легінь у хвості нашого параду. - Слізивать будеш,- відповів здоровий боксер Ігарьок, навіть не повертаючи голови в бік голосу. - Значіт не пустіте, ну і ладна...- піжончик побіг

на вулицю з явною ціллю зробити купу десь в корчах на території. Черга рухалася повільно і кожен з нас мав час подумати, або пригадати в лице все своє генеалогічне дерево. Я не був винятком і в моїй пам'яті також невидимі руки перебирали запилені відеокасети з документальними фільмами за скромної участі моїх предків. І тільки я згадав про Хасана, а я завжди про нього згадував, коли хотів в туалет, - моментально на екрані просмотрової кімнати десь там - всередині черепа - пішла стрічка про наші будні в колгоспі в селі Іхала на кордоні з фінами. Я здурив бідного татарина, а я дурив його постійно, бо він надавався на

то, щоб його хтось душив. Я показав йому переговорний пристрій, який був прикріплений до сосни в вузесенькій посадці, на випадок, якщо хтось з місцевого населення зауважить порушника кордону — щоби відразу повідомити на заставу. Апарат був представлений мною, як телефонний переговорний пункт для периферійних районів. Хасан зробив вигляд, що не дуже повірив, але він повірив, і то дуже. Тільки ми повернулися на поле, бо в посадку ми бігали, щоби не заміновувати власну територію, на якій збирали картоплю, Хасан підтюпцем побіг назад. Я швиденько зібрав групу охочих порадіти з чужої

біди, благо таких на медичному факультеті було досить , і ми відправилися вслід за ним. Татарський связной зробив все, як я сказав: натиснувши на кнопку мікрофона, він дочекався відповіді і сказав: - Альо, с вамі гававіт Хамідулін Хасан. Ви што-та не понялі , я – не Хам , фамілія у меня такая - Хамідулін. Я хатєв би заказать певєгавови с Ленінгвадам. Какая вазніца – кто там дома – я с адінакавай вадастью пагававю с любим – кто твубку вазьмьот. На другому кінці дроту знали, що на полі працюють студенти і розцінили дану витівку, як развод. Вони тягнули час для прийняття правильного

рішення і діалог тривав далі: - Да петвапаввавская набєвєжная твідцать восемь.Пет-ва-па-ва-вская, как вам ещо аб"яснить?Тєвєфон твіста тві, два пять два тві.Тві, я гававю. Тві.Ну што ви такіє гвухіє там все . Папа кем ваботаєт – а какая вам вазніца – кем ваботаєт мой папа. Он в театве ваботаєт.Адміністратавам. За нашими спинами почувся звук під"їжджаючої машини.Цє бобік з прикордонниками на борту різвенько в"їхав у посадку і з його дверей вискочило шість піджарих пацанів з автоматами і вівчаркою. Хасан дістав прикладом по спині, потім був зв"язаний по руках і ногах і закинутий в багажник уазікаВівчарка

понюхала в нього між ногами, і радісно лизнула його в вухо, даючи зрозуміти, що зраділа появі подружки. Перед наші очі він появився тільки через три дні. Жарт був з категорії антигуманних, але запам'ятався надовго. Я дякував долі, що хлопці з бобіка не побачили нас, бо тоді компанія в Хасана була би значно більшою, і з друзанами в вівчура би всьо склалося. Довольна либа розпливлася в мене на обличчі, коли на екрані доходила остання сцена драми в соснах, аж в спину мене штовхнув похмурий дядіна, двохметрового росту: - Ти ржать ілі срать сюда прішол? Давай, баєц – двігай задам. Я, чесно кажучи, аж

перехотів , поки згадував ці події і тепер мусів йти в туалет і імітувати акт облегшення від гріхів чревоугіддя. Я не актор і мені ніхто б не повірив, тому я відмовився і посунув назад в зал із нарами. Моя спина ловила на собі здивовані погляди новобранців, у яких читалося: - Він був так близько. Ідіот. Я не ідіот. Просто в мене є легка залежність фізіологічних процесів від психологічного стану. Рідко хто з вас хоче в туалет в момент, коли дивиться кіно в кінотеатрі. І мені настільки реально висвітлився цей фільм з Хасаном, що підсвідомість дала відбій попередній команді. Але пояснювати предмет своєї

залежності різношерстному колу новобранців було справою, як мінімум, невдячною і я не став цього робити. Хоча був переконаний, що та сама підсвідомість з такою ж легкістю, як відмінила, може цей наказ дати знову. І в самий несприятливий момент. Але цього я також пояснювати бритоголовим колегам не збирався. Я ліг на випадково звільнені кимось нари і почав роздивлятися на стелі темну плямку. Миттєвий аналіз даного малюнку говорив про те, що хтось харкнув на стіну, і слина там засохла, розм'якшуючи вапно, і творячи з ним гіпсоподібну липку масу, мальовничо звисала вниз, почувуючи

себе в ролі сталагміта в печері Шоранш на півдні Франції. Поки я розмислював над походженням дивної плями, яка неочікувано і агресивно з'явилася в моєму житті, в казарму влетів жовтовусий прапор, тримаючи за вухо піжона, який пробивався без черги: - Строїцца! Всі присутні, як отара відібраних баранів з хворобою Менцгеймера, створили щось дивне на кшталт строю. За той час, що ми вошкалися – ворог міг встигнути захопити всю країну, і пройти по Красній площі з переможним парадом. - Строїцца, нах! Бистреє, блядунчікі! Коли всі були на ногах, - прапор звернувся до нас: - Ета мрась, каторую я держу в

руке, нах – він кивнув на піжона, який стояв на носках, скорчений від болю в вусі,- насрала на плацу, нах! - Я не дабежал да кустов, ані не пустілі, - м'явкав в своє оправдання піжон, тикаючи в нашу безформову масу людей чорним нігтем. - Срать нада в параше, нах, ти понял? А на плацу нада хадіть , бля нах і марширавать, нах, ти понял? - Да понял,- мекнув піжон. - Атставіть «да» - ти понял , нахм бля? - Так точно, понял. - Щас , за то, что ваш сопрізивнік іспортіл плац – ви все ідьоте єво мить,нах.Штоб блестел , нах, как йолка, йопті нахм. Ніхто не уявляв, як має блистіти ялинка, але перепитувати не стали, щоб не

заставили мити ялинку, аби вона блистіла , як плац. Це було набагато загадковіше .В одну секунду ми стали акторами театру абсурду .Хтось один наклав купу, а всі мають за це відповідати.. - Равняйсь, сміірна,- не чекаючи виконання наказу прапор виганяв всіх на двір. -Бегоооом, мрш! – всі пострибали, як крілики, яких перший раз в житті випустили з клітки просмердітися на траву, поки господар почистить їхню засрану квартиру . Ніхто не наважився супротивитися несправедливості, всі , ніби, переповнені бажанням помити планету від чужих какашок, з отупілими лицами висипали на плац.Сам піжон, серлива гадина,

возсідала біля входу в казарму і мала спостерігати за процесом натирання центральної площі воєнкомату. - Вот бєть, казьов. Вучше би єво запустілі в павашу, чєм щас тута деймо чужое вилізивать,- почувся недалеко невдоволений вокал Хасана. - Равняйсь, на первий-второй ращїтайсь!- на цей раз нами вже командував туберкульозного виду шмарок, подібний тому, який висить у вас із носа в холодний листопадовий ранок, і заважає жити, заставляючи шморгати носом, щоб сховати його на якісь пару секунд назад у піддувало. Ми порахувалися, і перші пішли зліва – направо, а другі – їм назустріч. Великий тактик,

харкнувши собі на ногу смачним кізяком, був гордий, що розвернув таку масштабну операцію на території воєнкомата, де останній раз військові дії були в момент, коли п'яні будівельники, які крили дах били водія бетономішалки, який залив бетоном їхню роздівалку. Плац був розміром з тенісний корт, а нас в сумі було чоловік п'ятдесят. Кожен з нас мав в руці маленьку шматку, якою і мав витирати асфальт. - Тщательнеє трьом, тщательнеє! - кричав шмарок смішним пісклявим вокалом, який зривався на фальцет, після чого він чіхрав рукою яйця і задоволено позіхав. Всі новобранці стояли рачки на асфальті і ретельно з

виглядом висококваліфікованих спеціалістів по натиранню асфальта власними слюнями – слинили хустинки і розтирали об землю свої ферменти. Можна було ще довго розписувати цю історію в деталях, але , думаю, ті з читачів, що в даний момент в одній руці мають бутер з ікрою, а в іншій – чашечку амерікани, відмовились би від них до кінця свого життя. Закінчилася історія досить мирно. Силою сотні сильних молодих рук какашка була успішно ліквідована з лиця землі, і ніхто, особливо не постраждав, бо закінчувався день і близився час нашої відправки – у войска. Моя свідомість проки нулася вже в вагоні

від усвідомлення того -скільки живих істот і в яких позах, може транспортувати цей вагон. Люди були переплетені шиями, руками, ногами, мішками, носками, штанами, і , вибачте , соплями. Яюсь та тема з ікрою засіла в голову, так що на останньому зупинюся зовсім крапельку: у вагоні був страшенний дубак, останній раз пічка в ньому працювала, як хоронили Сталіна.Весь інший час вона служила експонатом в музеї найдебільніших людських винаходів, і займала , разом із системою своїх непрацюючих труб 70 процентів об'єму вагона.Народ грівся, як тільки міг. Шмарки лилися , капали і лізли з

носів в усіх неймовірних напрямках і ракурсах. Це була елементарна захисна реакція організму і через дві години – всі триста чоловік, якими натрамбували цей катафалк, шморгала, пчихала і кашляла так, що поїзд підскакував, як щур на батуті. Чому щур? Тому, що цей поїзд до того всього ще й смердів. Всі салаги почали діставати із мішків то, що вціліло після воєнкомата. Молоді шлунки були в стані перетерти і камінь але деякі з напیتків, представлені для загальної дегустації були настільки вишукані, що половина з дегустаторів – відправилася по тамбурах ригати. Капітан Скворцов, який мав

за нами наглядати і тримати
військову дисципліну, відкрив сезон
першим. Ми його побачили вже на
пероні станції Вишній Волочок
наступного ранку. Він стояв зелений
і голосно ікав, запиваючи ікавку
пивом. -Строїтса,- скомандував він, і
ікнув так сильно, що з рота вилізла
велика пивна булька. - Ра-ік-щїтайсь,
-ще раз ікнувши скомандував він, і
всі ті, що лишилися в живих, почали
рахуватися. За нашими спинами
почав рухатися поїзд. Ми
дорахувалися до сорок третього. На
вокзалі Петрозаводська нас сідало
сорок п'ять. Решта їхала до
Москви. Цифра не сходилася і голова
Скворцова, не хотала приймати цю

інформацію, як факт. Ми рахувалися разів десять. Але на сорок третьому бійці – люди вперто закінчувалися. Габаритні червоні вогники поїзда як раз зникли за поворотом, коли той з новобранців, на якому закінчувався відлік – відкрив рот і сказав: - Ми їх в поезде забили. - Атставіть забили? Кто забил?- в паніці розбризкуючи піну від пива по пероні, крикнув Скворцов. - Ви забили, таваріш капітан,- добавив Сорок третій. - Убью, казлов,- з таким войовничим настроєм, Скворцов побіг у приміщення вокзалу. - Как астанавіть поезд?- долинув зсередини його неспокійний дискант, який зривався

на фальцет, подібний до Вітаса. -
Слідуюча станція – Бологоє, їдьте
туда, там зустріте.Поезд
пасажирській, на таксі дагоніте,-
відповів йому хтось, хто знав.
Скворцов вибіг на двір і з розгону
влетів в машину таксі, забувши про
незамітну маленьку армію, яка
займала весь перон Вишнього
Волочка.Він висунув голову з
машини, і скомандував: - Занять
пазіції на вакзалє. Старший -ти, - він
тикнув пальцем в самого здорового з
нас . Не піть, не дуріть, не
хуліганіть.Мєсних не трогать. Буду
через час. З цими словами таксист
рванув з місця , а ми залишилися
перед величезною спокусою

закінчити свою службу прямо зараз. 2 Перші дні війська довгі, як полярні зими. Таке враження, що зранку тобі було вісімнадцять, а вечером – вже за сороковнік. Нас ретельно готували до прийняття присяги, і ми годинами топали по плацу і чеканили стройовий крок. Після обіду всіх вистроїли в шеренгу і капітан Скворцов спитав: - Кто єсть із музикантов? Почути шось такого в перші дні дурдома, коли в умі вже підшуковуєш місце на стелі, щоб прив’язати шнурівочку і змастивши її милом повіситися, було м’яко кажучи шоком. - Я, - несподівано для самого себе голосно гавкнув я, що аж закашлявся. - Вийті із строя,-

Скворцов недовірливо подивився на мене, бо побритий під нульку і дико зтягнутий ременем – я більше нагадував мітька, ніж музиканта, хоча слабо уявляю, як виглядають мітьки. - Да ти , скарєє мітьок, чєм музикант, - Мене від тих слів трясонуло, і я подумав зненацька, що Нострадамус, то мій далекий родич.- Чєм дакажеш?- Скворцов продовжував свій тест на професійну придатність. - Магу сиграть на піаніно,- несміливо відповів я. - На раялє каждый дурак сможет.А на трубе дуєш? - Єслі Родіне надо, то дуну. - А пєть магьош с ансамблєм? - Да пєл вродє на гражданкє. Смагу , таваріщ капітан. Скворцов забрав

мене і ми довго йшли лабіринтами чоловічого монастиря, на території якого в п'ятдесятих роках побудували Школу Молодших Авіаційних Спеціалістів. По дорозі Скворцов мовчав, видно було, що він мені абсолютно не довіряє, на його обличчі відображалися всі муки Христові. Він наперед переживав сцени, в яких його вбивають за то, що він затусував якогось прахадімца вокалістом в орденоносний ансамбль. Ми вперлися в каптьорку, з-за дверей якої долинали такі рідні моєму вухові звуки. Хтось пердів на тубі, хтось волав в мікрофон, хтось , ніби напильником, дер по струнах електрогітари. То була МУЗИКА, яку

я аж ніяк не очікував почути в войску. Двері відкрилися і Скворцов представив мене: - Баєц іграєт на трубе і прі надабнасті пайот. Испитайте і вечерам далажите. Він повернувся і щез не очікуючи на реакцію отупілої від какофонії звуків толпи, яка нещадно ламала музичні інструменти. Один, видно керівитель, в окулярах з грубими, як дно трилітрової банки, лінзами підійшов і дав мені мікрофон. - У нас послезавтра канцерт, а вакаліст дембельнулся. Нада пару песен разучіть, понял? - А какіє іграєтє? - Пака нікакіх. Вспамінаєм, бля, і чьота не клеітса. В тій часи суперпопулярною була пісня Статус

Кво – Ін зе армі нав, яку я винахідливо пацанам і запропонував. - Как раз пад прісягу, да ребята? А штоб нікто не дагадався – ми ёй на рускій переведьом. Тіпа – Сейчас ти в арміі. - О-ба-на – всі відкрили широко рот від такого легкого вирішення глобальної проблеми, що в зяючих дірках можна було роздивитися всі внутрішні органи. Я пішов перекладати текст, а пацани здирали партії, перемотуючи пісню туди-сюди на магнітофоні. Через двадцять хвилин ми вже валили нічим не гірше за Статус Кво і під вікнами нашої каптьорки зібралася невелика купка наших перших фанів, які курили і плювали собі під ноги,

вживаючись у роль героя нашого хіта. Мене не будили вранці, я йшов на десяту на репетицію. - Берегі голос, - казав мені Скворцов, щоб не абасрался на смотре. Я їв двійні порції, масла давали, чуть не по кілограму, щоб змазувалися голосові зв'язки. Подумки, я вже бачив себе керівником того ансамбля аж до дембеля, і спокійно засипав під крик днівального: Рота Атбой! Було перше травня 1987 року. Поприїжджали наші батьки, їх запустили на територію учєбки, і ми фрагментарно могли їх спостерігати в щілини в паркані, який відділяв наш плац від стадіону, на якому мав походити святковий концерт. Нас

відвели в баню і вимили так, ніби завтра торги людьми і приїжджають перспективні покупці. До мене підбіг Скворцов і сказав: Бистра бєгі в музикалку, трубач забалєл – будєш іграть на парадє. - Єсть , - крикнув я і побіг, шкодуючи, що цього епізоду не зняв Георгій Данелія, бо то би був один з кращих його епізодів. - Кузьма, бєрі тубу і пашлі строїцца, - керівитель тикнув мені в руки трубу, розміром з Володимирський собор, і я одівши її собі на голову, як факіри замотуються пітонами, з підкошеними колінами покривав за основною масою оркестра. То аж ніяк не входило в мої плани, я мав тільки співати Статус Кво, а тут

бляцка туба. Один плюс був в тій всій історії, що в туби всі ноти звучать однаково, приблизно як пердить бегемот. І якщо вміло дути, тобто старатися пердіти в долю зі всіма, то можна було запобігти позору. Ми стали в урочисту шеренгу, наш керівник роздав всім ноти, махнув рукою і ми пішли. У всіх ноти чомусь нормально трималися на спеціальних зажимах, прироблених до їх інструментів, а я свої тримав тією ж рукою, що і тиснув на клавіші. Ноти постійно падали мені на ніс і я наступав на ногу комусь збоку або бив тубою по голові когось з іншої сторони. На хера мені ноти – то питання іншого характеру. Я

поняття не мав, як грати на цьому
оргазмотворчому інструменті і з
кожним подихом в мене темніло в
очах. До кінця першого марша я
зрозумів, що без нот буде не гірше, і
непомітно кинув їх під ноги
оркестру. Почався другий марш, і я зі
всіх сил старався пердіти в першу
долю з бубністом. Мене це починало
забавляти. Я вдував життя в цю
бронзову собаку від щирого
українського серця і мої губи від
приливу крові вже починали
нагадувати губи корови. Маленький
кларнетист, який йшов справа від
мене, кривився, ніби з'їв тарілку
гімна, бо жерло моєї труби
впиралося йому просто в вухо. Я

думаю він переживав перегрузки більші ніж 10 g і подумки відкладав гроші на операцію барабанної перетинки. Він, гад, як раз і розкаже через три години командиру роти, що я і туба – це речі несумісні. Але до розкриття шпіона було ще трохи часу і я святково задував в свій мундштук і згадував слова пісні, з якою мав вийти на сцену через годину. На щастя, ми пройшли останнє коло і зупинилися біля трибуни з начальством, бо я почував себе так, ніби здав відро крові для жертв Хіросіми. Губи тремтіли і були величиною з чебурек, який продавався по 15 копійок в кулінарії Новоєврейська. Дико хотілося пити і

срати. В мене чомусь завжди вихід на сцену супроводжувався викидом негативної енергії. Я стояв в задньому ряді і зробивши крок назад, опинився в корчах. Все навколо майоріло прапорами і транспарантами, один з яких з надписом: "Пабедім імперіалізм" прикривав мій відхід. Не випускаючи тубу з рук, я зняв штани і наложив все нажите за останні пару днів на мурашник, який був під деревцем, ставлячи хрест на багаторічній праці його багатолюдної сім'ї. Використавши в якості рулончика паперу – лопух, я загнав собі в тіло пару будяків, в народі названих орденами - коли їх кидаєш – вони прилипають до одягу. В даний

момент вони прилипли до одягу, але з внутрішнього боку штанів, і тим самим прикрасили моє і без того кольорове існування. Я вернувся в стрій, і керівник дав мені знак підійти до сцени. Ноги підкошувалися, і будяки, ніби живі організми, терлися об мою попу, заставляючи мене нею манірно виляти. Ми піднялися на поміст, група була в зборі. Ведучий – відставний майор об’являв наш виступ: - На сцені ансамбль Краснознаменою авіаціоною палка, під управлінням старшини Єфімова. Песня – Сьогодні ти в армії! Музика і слава народніє! На трибунах заплідували. Пацани

почали грати відомі кожному акорди і я підійшов до мікрофона. Коли підійшов час вступати – я зрозумів, що зовсім не пам’ятаю того тексту, який в муках перекладав. Судорожні думки пронизували голову в різних напрямках, але потрібної не було на підхваті. Пацани другий раз заграли програш, бо після першого я не вступив, це виглядало так, ніби літак другий раз заходив на посадку після невдалої першої спроби, бо п’яний пілот не розрахував довжину полоси. Я був тим п’яним пілотом. Після туби в мене крутилася голова, і по венах бігла збагачена азотом кров, ніби в підводника під час кесонової хвороби. З рота точилася піна, в роті

пересохло і хотілося плакати і , як не дивно, знову срати. П'яний то п'яний, але все ж таки пілот, я мусів посадити цей літак, і почав співати. Голосом середнім між Джо Коккером і Магомаєвим я проволав на собачій англійській мові перший куплет пісні, який звучав приблизно так: - Бейбі кейшен ін зе форен ленд - Анкл сем даз зе бест хі кен юр ін зе армі нау - Оуоу юр ін зе армі. Нау. Трибуни, як то не дивно сколихнулися і ревіли в екстазі. На скромній сцені армійського смотру грала справжня рок-група і співала по – англійськи актуальний супер хіт. Мене це підбадьорило і другий куплет я почав і закінчив тими ж

словами, що і перший, але , думаю ніхто на цих трибунах навіть гадки про то не мав. Ми валили, як Роллінг Стоунз, забувши, що на нас кирзові чоботи і голубі погони. Забувши, що причухан в мене лисий, і не маючи підозри, що лисі причухани після мене рокери почнуть носити аж через десять років в далекому американському селі Сіетл. Трибуни аплодували стоячи хвилин десять. Не аплодувала тільки трибуна з начальством, яка всією громадою робила зі Скворцова резинову бабу, трахаючи його у всі можливі отвори, за то що по його вині на смотрі прозвучала Антикомуністична пропаганда у вигляді “Песні на

вражеском англійском язике”. Мене пообіцяли відправити на губу після прийняття присяги, а ансамбль урочисто закінчив своє існування. Всіх його членів розігнали з теплого місця по військових частинах бігати за літачками і лапати їх за хвости. Всі ці члени згадували мене незлим словом аж до останнього дня служби. Присяга мала відбутися цього ж дня о третій годині дня. Я побачився з мамою і татом. Вони виглядали в той моент так красиво, як ніколи. Можливо я скучив за ними, і нарешті побачив то, чого раніше не помічав. Наприклад то , що в мами з’явилися нові зморшки біля очей , а в тата нові сиві пасма щетини на

бороді .Я не розказав їм перспектив мого найближчого майбутнього в армії .Вони похвалили мене за прекрасний виступ, не маючи поняття, чим він мені грозив.Я з'їв домашню котлетку, привезену мамою за півтори тисячі кілометрів в каструльці,старанно замотаній в рушничок, яким я витирався ще в школі, і нас відізвали до штабу.Мене здорово нудило. Губи тряслися , ніби в коня, якого на повному ходу шарпнули за вудила, і він , ржучи матюкав свого господаря.Перші хлопaki з автоматами в руках вже читали присягу з приготованої сержантами папки.Сержанти терпеливо водили пальцем по своєму

примірнику, щоб не дай Господи, хтось із салаг не пропустив якогось магічного слова, тим самим міняючи зміст священної писанини, і заставляли перечитувати, якщо були якісь помилки. Черга повільно підходила до мене, а я повільно відпливав. В очах потемніло, коров'ячі губи зааніміли, ноги підкосилися і я з лязготом переможеного Дон Кіхота, впав на плац розбиваючи разом з муляжним автоматом всі ілюзії Радянської Армії. Очі відкрилися після того, як Скворцов бив мене по морді долонями і псикав водою з рота. Вода віддавала перегаром, який не проходив у Скворцова ніколи, і,

видно, цей запах , виступаючи в ролі нашатиря привів мене до чуття. Мама плакала, тато сумно дивився на своє чадо, яке опозорило родину і не змогло навіть по людськи присягтися Батьківщині на вірність. Фотографії з присяги завжди були присутні у дембельських альбомах всіх мужиків, обведені рамочками, квіточками, якорочками і зірочками, підкреслюючи всю серйозність проробленого вчину. В мене такої фотографії НЕМА, як ,зрештою, і самого дембельського альбому. Замість неї в історії хвороби в нашому медпункті , перший раз в історії армії була написана фраза – “Упал в обморок, прінімая прісягу на

верність Родіне”. Мама з татом поїхали додому в розстроєних почуттях, а я лишився лежати в лазареті і чекати виконання вердикту, який мені присудили за вражу англійську пісню. З діагнозом “Вегетососудістая дістонія” в лазаретах лежала половина совєцької армії. Ніхто і ніколи не міг оскаржити цей діагноз, так як цей недуг присутній і в усіх здорових людей, не то, що в худющих новобранців, яких здувало вітром під час вправ по стройовій підготовці, і їх довго визбирували, застрявши по корчах, сержанти. Пройшло пару днів, причому так швидко, ніби чиясь рука перекинула листочки

настільного календаря, або випадковий вітер з вікна недбало перебрав їх своїми сухими старечими пальцями.”Пролікувавши”

ремонтними роботами , мене , здорового і повного сил відправили назад.В учебці все йшло своїм засраним чередом. Шоста ранку – рота падйом, сьома ранку –борщ на варених консервах в столовці, восьма – тринадцята заняття в школі , причому на кожному занятті ми розбирали одну і ту ж саму схему – на чому працює двигун Парапелова . До сьогодні, хоч вбийте , не знаю – на чому працює та херня. Або то військова таємниця, або, якась сука вирвала сторінку, де то було

написано. Одного дебільшого ранку нас підняв по тривозі п'яний в срачень Скворцов. Він вивів всю роту на плац . В трусах ми, двісті чоловік, виглядали так, ніби нас злапали німці і дали на вибір два варіанти: або розстріляти, або - в попу. Моросив приємний весняний дощик. Хто не знає , що таке дощик в третій годині ранку при плюс сім – хай попросить когось насцяти на нього і включити кондиціонер. Скворцов був черговим по частині, до речі після мого сольного виступу він ходив в наряд через день, а часом і пару днів підряд. Випив він немало, тому стояти ми зібралися довго. Капітан

ходив перед нами по плацу, щось самовіддано розказував, і раптом сам стягнув з себе сорочку, потім штани і залишився в чоботах і труснюку. Ті, що стояли ближче, казали, що тема розповіді була про рівність солдатів між собою, мол і рядовий і капітан з одного гімна лєпшошки. Поскакавши трохи по калюжах, він протверезів, здивувався своєму вигляду і загнав всіх назад. Спати вже не хотілося, свіжак відігнав сон надовго, і я невільно став свідком групового секса по-армеїски. Двісті ліжок якось дивно почали розгойдуватися. Майже одночасно, їх мешканці повернулися на бочок і запустили руки в середню” кишеню” своїх

калісонів. Намацавши сопілку, поступальними рухами почали приводити її в робочий стан. Ліжка були не з готелів сітки Редіссон, тому я міг чути наростаючий зрадливий скрип. Початок акції був схожий на землетрус, але такий, що трусить виключно ліжками. Амплітуда коливань зловіщо зростала. Ліжка скрипіли щоразу сильніше і ніхто вже не приховував своєї участі в утворенні цунамі. Якщо би в цей момент в нашій казармі був Шнітке, він обов’язково видав би нагора ще один невмирущий твір під назвою “Танець військових сопілкарів”. Шнітке там не було, але там був я. Моє лице розтягнулося в

широченній либі,коли в момент апогею скрипом ліжок можна було застрашити всю армію Наполеона.Одіяла натхненно піднімалися і опускалися, як Алиє Паруса. Повітря то тут то там пронизав запах поту, перемішаний з ароматом голландських сирних магазинчиків.Вся рота в дві руки шпарила на своїх тромбонах, бо на той момент сопілками цей інструмент, назвати було б принизливо.Процес був довгий, бо бійцям Радянської Армії в компот наливали БРОМ. Деякі люди стояли перед дилемою – продовжувати і відірвати, чи зупинитися і обломатися. Наша рота стала

подібною на велику атлантичну регату, а скоріше на її модель в закритому приміщенні. Ліжка в ролі яхт нагиналися майже до самої підлоги, через борт черпаючи воду, чудом залишались на плаву, а тим більше з екіпажем, який, невідомо як, не випадав в океан. Кульмінація надійшла десь за п'ятнадцять хвилин, з різних боків почали долимати звуки, подібні на стогін вмираючих після бою. За хвилинки три-чотири вмерли всі. Військова білизна завжди добре накрохмалена. Так було, є, і буде. Бо так має бути. Зранку, поприклеювавшись предметами свого нехитрого гардеробу до

наволочок, простирадлів і одіял, в залежності від того – хто куди зробив свій фінальний переможний залп, солдати, під крики сержантів, на півроку старших по службі і обурівших від своєї влади над лисими “духами”, бігли купою тупих коров в туалет мити свої причандала. Я ненавидів цю ранкову принизливу процедуру, коли ти ковляєш у своїх калісонах до очка. І крутиш задом, щоби уникати ударів пряшкою засранців – сержантів, які стоять по обидва боки коридору і не пропускають можливості лишити тобі на сраці наголук у вигляді зірки з серпом і молотом. Величезний рязанський пацанчик, якого звали Сєрьога, не

спішив, а повільненько замикав нашу процесію. Він мав два метри росту і кілограм сто двадцять ваги. Природа наділила його лицем без емоцій і дикою силою. Я розглядав два варіанти його походження: або мама зрадила його батькові з ведмедем, або батя його був ведмідь. Сержантік Ригачьов, якраз був в стані еуфорії і пиздякнув Серого по сраці своїм ременем. Долю секунди після необачного вчинку – Ригалов, як його любовно називали в кулуарах, зрозумів всю безвихідь своєї долі. На його обличчі швидесенько пробігли вісімнадцять з половиною років його недовгого хлопчачого життя. Він, як кіт з голлівудських мультіків, був

готовий вирити собі могилку і заритися, поставивши зверху скромний пам’ятник свого нікчемного буття. Сєрьога зупинився, почіхрав попу розчепіреною долонею, розміром з парасолю, повернувся до Ригалова і простягнув руку, яка скоріше нагадувала стрілу башенного крана: - Ану-ка дай ремешок!- абсолютно беземоційно, як пітон своїй жертві, запропонував він Ригачьову віддати шкіряний , придбаний за десятку з сержантської зарплати в деда –дембаля реномований атрибут. - Да ти , чьо, ваєнний, ахренєл, што лі, с сержантам разгаваріваєш, смірна!- не контролюючи свого козлиного

голосу, ригалов підписав собі вирок. В роті стало тихо, як на Личаківському цвинтарі в понеділок зранку. Увага всіх була прикована до епіцентру подій, які розгорталися і мали перерости в щось дуже важливе – хтось мав заробити собі серйозне реноме, а хтось мав його позбутися. З енергією так завжди – звідкись витікає, а кудись має затікати. Ми любимо більше, коли затікає. В Ригалова було погане передчуття. Молодець. Воно його не обмануло. Рука Сєрйоги плавно під'їхала до руки Ригалова, яка в даному порівнянні виглядала, як ручка Бейбі-Борна, і, чомусь в цей момент хотілося дати йому соску,

щоб він не заплакав. Величезна
клевша рязанської животіни
стиснула Ригалова за плече в області
ключиці, наносячи йому масові
тілесні ушкодження. Від звуку
сухожилль, які тріскали, як
сірнички, всій роті захотілося
какати. Ригалов зіпрів, і почав
смердіти, як скунц. Більше від страху,
ніж від болі. Ремінь випав з руки і був
підхоплений лівою стрілою гіганта,
яка нічим не відрізнялася від
правої. Серьога поплентався до свого
ліжка, витягнув з-під одягу свій
дермантиновий “духовський”
ремічик і знов, недбало і повільно,
приплівся до Ригалова, який, ніби,
загіпнотизована жертва анаконди,

чекав на свою участь.Одною ручилою він нагнув дядька головою майже до землі, творячи з його тільця дугу. Руки в Сєрьоги були майже такої ж довжини, як його ноги, тому Ригалов губами майже торкнувся своїх тапочок. Ніколи в житті він так граціозно не робив “місток”. Сєрьога, розмахнувся своїм дермантинним ременем, яким можна було обмотати вагон електрички, і в – пів своєї дурної сили шльопнув Ригалова по сраці зіркою. Крику не було чути, бо мордою він був потужньо притиснутий до підлоги і надійно присосався до совкового кафелю губами, ніби резиноюю штукою,

якою пробивають запор в унітазах. Сєрьога розмахнувся, і , тримаючи свого наставника за шию , відвалив серйозний удар бляхою по сраці сержантіка, який стояв збоку і робив вигляд, що це йому сниться. Той скрикнув від болі, але більше від образи: - Ти чьо, дурак, я ж нічьо! Прекрасна фраза на мові дипломатів означала би приблизно таке:”Вважаю своїм обов’язком довести до вашого відома, що з нашого боку не було вчинено жодних дій, які ніяким чином не ущімляють Вашу Особисту Свободу”. Сєрий в дипломатії шарив слабо, і тому, не звертаючи уваги на фразу, яка розбилася, як хрущ, об лобове вікно

автомобіля і лишила велику пляму приємного зеленого кольору, злапав третього сержанта за рукав, повернув його навколо своєї осі і дав йому нищівного копняка під сраку, від якого копчик в майбутньому почне виконувати роль відкривачки для пива. Тишина в казармі переостала в гул. Кожен з нас хотів бути на місці Сєрьоги, або хоча б стати його близьким другом, хоть би на три найближчі місяці учебки. Сержанти розуміли, що їх опустили і треба було відновити свою владу тут же , в цю секунду. Інакше – вони будуть прати Сєрьогині калісони і намотувати портянки на обидві його тендітні ноги, які при необхідності могли

замінити підпори для моста Патона. Двоє з них, підскочили до Монстра з різних сторін і були повалені, як трава сосною, яку спиляла пилка лісоруба, двома гігантськими кінцівками Рязанського Кінг Конга. Я, як майбутній стоматолог із впевненістю можу вам сказати, що в цих людей появилися серйозні проблеми з прикусом. Ригалову повезло більше, він не ліз битися до Серого, а тихенько відлежувався під стіною з новою, щойно придбаною, наколкою на сраці. Кожен з новобранців дивився на ту історію з-боку, як на зйомки фільма зі Стівеном Сігалом, який завжди стоїть на місці а

навкруги нього літають , як мухи над кізяком, його обездолені жертви. Серий натягнув собі поверх величезних армійських трусів шкіряний ремінь, який щойно відібрав, і почіхрав себе в області слонячого хобота, який ,здибившись від притоку адреналіну, випирає під трусняком і просився назовні.Сигнал від хобота дійшов, нарешті, до голови і вона прийняла рішення відвести його сиканути.Сержанти ніколи в житті ще не були такі щасливі, від того, що хтось пішов відлоти. Забагато уваги, сконцентованої на їх скромних особах останнім часом, повернулося для них розбитими мордами і

синяками на сраці в вигляді радянської символіки. Та історія ніколи не вийшла назовні, бо ніхто не був в цьому особливо зацікавлений. Серий не зловживав своєю силою, а сержанти, в свою чергу, намагалися не помічати його непомітну стодвадцятикілограмову фігурку при любых умовах. Пройшов ще один дебільний день армії, я сидів в першому в житті караулі і чекав своєї черги йти на периметр. караул заключався в наступному: дванадцять чоловік по черзі мали ходити кругами навколо ржавої цистерни із якимось шітом, і тіпа її охороняти. Від кого? Воєнна таємниця. Ми того не знали і не

задумувалися над цим наші начальники, які нас туди засилали. Перша група заступила пів-години тому, так що в мене залишалося ще півтори для того, щоби помятися якоюсь фігньою. Я дістав листок паперу і почав писати лист друзям в Польщу. Писав я по-польськи, звичайно, не маючи поняття, що видаю гіперважливу інформацію західним розвідкам, про те – де знаходиться наша гробана вонюча учебка. Писав шось про музон, питався, як в них справи і чи в них армія така сама безголова, як наша. Лист вийшов на два листочки з зошита в клітинку, який в караулі служив за туалетний папір. Я склав їх

в два рази і сховав в кишеню на грудях, де по уставу має бути військовий квиток, маму би його туди. - Після караула куплю конверт і зашлю, - подумав я собі і пішов кимарнути. В моїй групі, яка мала заступати був один крендель десь з Новгороду, якого звали Коля Путін. Не путати з Вовою Путіним, актуальним шефом держави на сході. Коля умудрявся так носити форму, ніби перед цим туди насрала корова. Штани висіли на ньому, ніби то були не його ноги і не його штани, і були вимашчені всякою єрундою, що здавалося, чувак весь вільний час колупався в носі і всьо, що зміг дістати – витирив об них. Гімнастерка

лежала на ньому , подібно до галіфе, а на ліктях рукави були протерті до дірок, ніби йому її видали не тиждень тому, а буремним літом сорок першого. Ремінь стягував талію так, що кишки були відрізані від зовнішнього світа, від шостої ранку, аж до команди «Атбой» - коли можна було його скинути. очевидці стверджують, що часом Коля спав одітий, щоби зекономити час на одягання. Коліна випирали, великими куполами,що крім самих колін туди можна було б запихнути ще з два лотки яєць. Пілотка найменшого розміру закривала його мініатюрну голову таким чином, що виглядувала тільки борода, а якщо він

умудрявся завішати її на вуха, то з-під неї виднілися дві мутні бульки, які грали роль очей, ніс, форми піськи, в якому . власне, колупався наш добродій, і рот, який творець попутав зі сракою і пришив його на голову , замість на властиве місце. З тої напів-розкритої під час всього його мізерного існування , карієсної зливної ями, тирчали, як в акули, три ряди чорнезних кривих зубів, половина яких служила могильними каменями, на яких були вигравійовані дати їх смерті. Шизофренічна посмішка завжди прикрашала його лице, і коли він збирався щось сказати – спочатку дуже смерділо, а потім на

гімнастерку падали всякі відходи виробництва, які позастрявали там, ще задовго до призива. Брився Коля станком, Але виглядав так, ніби він то робив сокирою. Він натягував шинель з муками, ніби хотів залізити їй в рукав. Мене передьоргувало від самої думки про то, що йому видадуть автомат і я буду десь поряд лазити в темноті з цим дебілом. Його взяли в армію по помилці, попутавши якісь папери в воєнкоматі. Але Коля не мав Тоді настрою розмовляти і заgrimів у війська з лінзами, в які можна роздивлятися процес ділення клітини. Одягнувши свої окуляри, він став в коридорі, і чекав команди на

вихід. А може то я думав, що він чекав команди. Він стояв, бо йому всталося. Автомат Коля тримав, направивши дуло на людей, які пили за столом чай. Вони були спокійні, бо сиділи до нього спинами. Я одягнувся і розводящій – чувак, який розводив нас по точках, щось промямлив під ніс і ми вийшли в слизьку і мокру підмосковну ніч, яка лизнула своїм коров»ячим язиком по всьому тілу, залізши навіть під одяг. Хвилин 15 ми топтали болото в напрямі тої ржавої сучари, навколо якої треба було дві години лазити в надії, що хтось буде на неї нападати. Двох пацанів залишили на перших воротах, які відкривали до неї в»їзд з заходу. Ці

ворота були на замку з часів, коли Штраус писав свої кращі твори. Двох хлопців залишили біля вишки, на яку їм треба було залізти . Ми були третьою парою і нас залишили біля східних воріт, через які можна було вийти на пастівник. Вдень на ньому паслося з три десятки смішних рудих корівок з сусіднього села. - Коля, ходім вмістє, понял,- застовблюючи власну безпеку властним тоном сказав я йому. - Вмістє нєльзя – я хажу влєва, а ти - вправа, - противним гугнявим тоном відповіла мені куряча какашка , зловіщо блискаючи своїми діоптріями в темноті. Мені відразу пригадалися всі фільми Брайана Клеменса, які

йшли по двадцять хилин, а три тижні потім був понос після кожного різкого звуку. - Коля, бля, ходім вместе, поняла, ти дура хєрова!? У відповідь він потопав своїми свинячими копитцями в протилежному напрямку, ігноруючи мої судорожні спроби врятувати своє і його сране, життя. Темнота ковтнула недороблену купу мусора і зімкнулася за нею, ніби шторка в районному театрі після вистави про передових колгоспників. Було чути тільки чавкання його кирзаків по болоті, а потім стихли і вони. Через поле було видно участок залізниці – Ленінград – Москва, по якій за пару хвилин мав промчати швидкий поїзд

ЕР-200. Я любив дивитися на нього в темноті. Він завжди, чомусь наближав мене до дому, маючи якусь магічну силу, якої мені в той момент бракувало. Подумки я сидів в його кабіні і нажимав на ручки, вдивляючись в драбину шпал, яка налітала на мене з шаленою швидкістю і пірнала вниз під електровоз. Він появився із-за лісу чітко в 2.12. До нього було з два кілометри і звук запізнювався на пару секунд від зображення. Довга сосиска з освітленими вікнами з загостреним носом і хвостом промчала видимий мені участок шляху і зникла за поворотом. Я любив промотувати потім в пам'яті ці

двадцять секунд, які я міг його спостерігати і смакувати нові і нові дрібнички, які впливали в уяві. Часом здавалося, що у вікні тамбуру я роздивився лице якогось штампа, який докурював стрільнуту в провідника папіроску, і шкірився в темноту, тільки йому зрозумілою посмішкою. А часом я був певний, що бачив – як на верхній полиці товклися двоє молодих людей натягуючи на себе неслухняне вогке покривало, яке зісковзувало з них і падало на старого професора, який мучився і не міг заснути на нижньому поверсі від бушуючих нагорі емоцій. - Стой хто ідіот! – розлетілося в повітрі ехом, змішаним

з залізним шурхотом коліс поїзда, і розбило політ моїх фантазій, як яйце, що вислизгує з руки куховарки, і залишає наглий слід на її махрових заях-тапочках. - Ідіот , хто! Стой нах! – фраза була , явно, авторства Колі – я в тому не сумнівався. Питання, задане хворим на голову і всі інші причандали його збудованого тіла, було дізнавчого характеру, типу – хто тут ідіот? При умові - якщо це було питання. Якщо це погроза – то , - значить хтось дав йому зрозуміти, що він – ідіот, а Коля не сильно з цим згоджувався. Поки я пропотів у пошуках третьої версії закодованої теми – Коля лежав в калюжі болота і вів переговори з кущами, які зловіщо

похитувалися, і махали на нього своїми руками – гілками, які в темноті реально заставляли підніматися в живіт два круглі шаріки , які в ранньому дитинстві з нього опускаються в спеціально прироблений внизу мішечок. - Стой, стрелять буду, блять, сказав тебе же я,- хаотично складаючи в голові слова , воїн – довбограй намагався паралельно в темноті розібратися з перезарядним механізмом карабіна Симонова, розмазуючи соплі по дулі гвинтівки і картаючи себе подумки, бо коли капітан Скворцов розказував – як розібрати і зібрати карабін, а також – як – з нього стріляти – Коля під партою роздивлявся порнушні

фотки, які йому прислав з Новгороду такий самий дебіл – брат. І тепер замість того, щоб мозок видав команду рукам – як перезарядити затвор – в очах пропливали картини, як якась середньої полоси російська гола жіночка з жадністю поїдає велику лампочко-подібну штукенцію, яка чуть не рве її рот і голову, і при цьому намагається подавати вигляд, що бензозаправочний пістолет в її горлі нереально її тішить. Нарешті задубілі руки, скоріше від страху, ніж від чогось іншого передьоргнули зловіщий механізм, Коля пчихнув, перднув і кашлянув одночасно, потягнув за спуск і скорострільний карабін Симонова харкнув вогнем в

сторону корчів, бездушно викидаючи туди кулю, розміром в костиль, яким прибивають рейку до шпалів, а Колю – прикладом фіганув об паркан з колючого дроту, до якого той був обернений сракою, якою, зрештою, він на ньому і завис. В куцах щось гепнуло, ніби з камаза, який віз помідори з Херсона випав п’яний шофер. Я, прощитий током жаху не міг зробити і кроку. Коля висів на паркані з колючим дротом сракою догори, а окулярами вниз. Вони запотіли і Миколі здвалося, що він на небесах. Тьмяне світло від ліхтаря, відбиваючись у матовій поверхні мокрого скла, створювало ефект хмар, у які він щойно влетів. Попа

його зреагувала по – своєму. Їй були далекі високопарні потяги Коліної голови і вона не чекала зустрічі з архангелом Михаїлом, а просто розслабилася і дала порцію гаряченького на гора. А так, як гора була зверху, то мармуляда всіма можливими шляхами шуганула по полечах до шиї. З усіх сторін почулися крики, і топіт солдатських копит. Завила сирена, і люди з фонаріками в руках спішили сюди зі всіх сторін. Я пересилив свій опорно-кістковий механізм і заставив його рухнутися в бік тіла, яке висіло на дротах. Підійшовши до нього майже впритул – підіспіло ще з троє солдатиків і ми в ужасі пробували

стягнути ворошиловського стрілка з чіпких гачків загорожі. - У нево кров, бля – нах , - закричав один з рятувальників, який підхопив його ближче до коміра. - Застреліся – дурбандос, - хриплим від страху голосом протягнув другий. - Ну у нево і крав яка ваняєт, коптить, - намагаючись роздивитись своєю „окровавлену „ руку в світлі фонаріка резюмував перший. Коля, опинившись в руках невідомих, яких йому неможливо було, та і не дуже хотілося роздивитися, чекав зустрічі з Богом.Зараз відкриється йому все те , що для людства закрите ореолом недосказаності і недослідженості. Зараз його відправлять – або в пекло,

або в рай, або... - В баню єво, митса!
Абасралась, скатіна,- рикнув
сержант, який був головним нашої
групи і підіспів якраз на місце ЧП.
Коля , з ніжнейшим виразом обличчя
Дєда Мазая, який визбирував на
затоплених острівцях зайчиків не
хотів вертатися в реальність . Він
мріяв, щоб його знову завішали на
колючий дріт і пропали так само
швидко , як і понабігли
сюди.Струйки гарячої лави починали
охолоджуватися і не давали вже
такого явного ефекту
відстороненості. - Смірна! Шта
случілась, байци, йопт? – з темноти,
як з басейна після стрибка з
семиметрової вишки, винирнула

фігура прапорщика Барикіна. - Путін застрелілся!- Но промазал і усрался! – відповів сержантік. - Путін, ка мнє! – скомандував Барикін.Бистра шагам! Колю Путіна дружніми копняками підштовхнули до прапора на відстань, де вже рецептори бувалого вояки в стані були відчути атмосферні зміни: - Стаять, Путін, ти чьо в самом деле абделался? – в недовірі Барикін скривився від ароматів , які накривали всю навколишню територію, як пари тяжкого азоту. - Я єму сказал – кто ідіот – пару раз сказал, - прогугнив нарешті Микола, он дальше там ета ворочался, і я сказал – стрелять буду – а он там дальше... і я вистреліл. -

Куда, бля, вистрелілі, прідурок, нах, - Барикін в передчутті завтрашніх статевих актів, які завтра мали відбутися з його немолодим , вже, бінокльом, не особливо тішився, що заступив сьогодні черговим по частині. - В нарушителя, навірна, Путін оскалився в дебільній посмішці , від якої. незалежно від військового чину всіх потягнуло на рвоту. - Кто бил с ним вместе? – Плюючи слюною в темноту, рот Барикіна на світлі ліхтаря робив , ніби маленькі салютики. Я відчув, що мій бінокль, також, чекає не найкраща участь, зробив крок вперед. - Я, таваріщ прапарщик, рядовой Кузьменко. - Што відел,

расказивай, толька бистра, нах. Я чуть не почав йому розказувати про двох студентів на верхній полиці купейного вагону, але зібрався з думками і видав фразу. - Ми с Путіним пашлі в раз ниє сторани, слишу – он дай от команди, а патом вистрел,я падбежал, а он на заборе вісіт, і ваняет уже. Куда стріляла, дура стуєростава, - значення слова „стуєростава” так і не вдалося мені вияснити, але по тону, яким це було сказано, можна легко було здогадатися, що „Стуєростава” – набагато крутіше , ніж просто „Дура”. - В кусти стрелял, выпускаючи бульки з рота прогугнив Коля Путін,- там где нарушитель

сідел. Бари кін зблід. Смертельних випадків в нашій частині 21924 не було з дня штурма Бастилії, він не хотів, щоб його чергування перекреслило політику миру, яку вела наша учєбка і весь радянський союз. Але в куцах, два метри за його спиною, по всій видимості і логіці подій – лежав труп. Слава Богу, і конструктору карабіна, якщо Путін його не вбив і труп втік. Тоді – він вже – не труп, а живий, і всьо пройде круто. Вистрел в воздух – предупредітельний – це можна, нарушитель всрався і втік. Але якщо все навпаки – всрався Путін, а нарушитель - труп, який не ходить і лежить мертвий в куцах? Барикіна

потягнуло срати. Наперекір силам природи – він витягнув сигарету – і сказав: - Курі , Путін. Все закурівайте,- він простягнув пачку з папіросками, які моментально зникли зі звуком спагетті, які дитина засосує в рот з тарілки. Ми курили мовчки і , якимось ніхто не хотів, щоби та папіроса докурилася коли-небудь до кінця. З кінцем папіроси вимальовувався інший кінець – такий конкретний і грубий, яким нас всіх мали відтарабанити в різних неспортивних позах. Коли бичок обпік Барикіну пальці – він миттєво прийшов до себе і знову перетворився у бравого бувалого вояку. - За мной,- скомандував він

голосом Чингіз Хана і рванув в корчі, які розстріляв Коля п'ятнадцять хвилин тому. Розгрібаючи корчі своїми руками, які за все життя не зробили нічого корисного, крім як тибзити в армії одяг і продукти, він ламанувся, як лось, що втікав від великої охоти короля Стаха, аж можна було роздивитися в темноті 43 розмір, вибитий на підошвах його кирзаків. Ми повалили за ним, як кури, яким помахали мішком з сечочками. - Фу – ти йопта, - байци ка мнє! – голосом, який пасував більше семикласнику, що переживає період поллюцій і ломки голоса - за цю коротку фразу його горлиця два рази дала крутейшого „Петуха”. -

Карова, нах, убітая прямим пападанієм в область головнаво мозга, - ознаймив він діагноз і всі побачили бідну тварину, яка з дзюрою в голіві, розміром в рубльову монету безглуздо закінчила своє існування на території нашого военнаго об’екта. Далі події розгорталіся з чіткою арміійською логікою: Колю Путіна послали у відпуск додому – за чьоткоє несеніє караульной служби, дєйствія по уставу і меткую пріцельную стрельбу, прапор Барікін – дістав 100 рублів премії, які промандули в той же вечір в офіцерській столовці, молячись, за такий неочікувано – офігевающо - успішний кінець. Нам

всім сказали равняться на рядового
Путіна, на що ми, звичайно , забили,
бо у протилежному випадку – всій
роті прийшлося би виглядати, як
велика купа новгородського
відбірного гімна. Сам Путін через
місяць приїхав з дому – повторив
свій уставний вчинок – і під час
караулу застрілив ще одну корову
того самого діда, а його самого загнав
на сосну. Але цим разом – він поїхав
на гауптвахту, де і, бідака, повісився
на своєму ременику – недобре з
головою було по серйозному. Мене,
слава Господу, в ті страшні часи вже
близько не було – почався етап
ЛАФИ, але про це – з наступного
абзацу! Якби я знав про то, як

пройдуть мої наступні півтора роки в армії – то попросився би зразу після школи. Але так як нострадамуc в мені давно вже не мешкав – то все валило своїм в’ялим чередом. Обставини склалися так, що командування госпіталю, попросило командування моєї авіашколи, вибачте за матюк, командирувати мене кожні сто днів до них у відрядження. Мої командири з радістю б здихалися мене зовсім, але військовий радянський закон не передбачив місця для молодшого авіаційного спеціаліста серед персоналу госпіталю. І тому, будучи приписаним до своєї учебки – я раз на сто днів повертався до неї за новим відрядженням, а згодом – мені

його привозили прямо туди, враховуючи постійно зростаючий професійний статус.перший день в госпіталі був абсолютно звичайним першим днем – я знайомився з околицями і персоналом. Моя теперішня хата являла собою витягнутий вздовж ріки Волги і відділений від неї примітивним військовим бтонним парканом, яким зазвичай в совку відгороджували вояків від цивільних людей. Територія госпіталю починалася ще на волі – будинком адміністрації – і бігати туди було за щастя, бо ти щоразу мусів проходити через КПП, а значить – дихав повітрям свободи. А ще на розі стояв

магазин „Овощі и Фрукти”, в якому крім кабачкової ікри, з чорним двохсантиметровим осадом під металевою кришкою, і водки, яку бадяжили, видно тут же – в підвалі цього магазинчика – років сорок ні хера вже не завозили. Ікра кабачкова в армії – майж то саме, що на свободі – червона ікра. Люди по-різному підходили до поїдання цього делікатесу. Одні – мазали на хліб, другі – мокали в неї хліб, а треті – хлібом не заморочувалися, вони пили її прямо з банки і потім в незмінному вигляді віддавали її назад природі в госпітальних корчах. По корчах – по цій простій причині ходити було не варто. Ікра була

дешева, а солдати ікру любили. По території три рази на день їздили рікші – два солдатики в тапочках і коричневих солдатських халатах з зеленими лацканами, незалежно від погодних умов таскали по території візочки з хаваніною . кухня була централізована, а розвозити треба було по відділеннях - розкиданих по всій території – двоповерхових будиночках. Для цієї теми вибирали як правило двох даунів, або тих, хто проштрафився. В другому випадку – той, хто проштрафився плівся з-заду , розглядаючи хмари тьолочок, що прибігали допомгти солдатикам скоротати в кущиках тягучу військову годину, а даун – з вилупленими від

напруги очима і вздутими венами
тягнув цю херь соло, тобто адзін. А
біля відділення штрафнічок відпихав
дауна плечиком робив два кроки під
вікном начальника , кашляв, щоб на
нього звернули увагу – начальник
дивився – пробачав штрафнику , а
дауну давав то, що по-англійськи
називається красиво – pussy.